

De l'autora del best-seller *La hipòtesi de l'amor*

La química de l'amor

ALI
HAZELWOOD

ALI
HAZELWOOD

La química
de
l'amor

Traducció de Núria Parés Sellarès

Fanbooks

Títol original: *Love on The Brain*

© Ali Hazelwood, 2022

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: febrer del 2024

ISBN: 978-84-10028-01-2

Dipòsit legal: B. 918-2024

Impress a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Habènula: decepció

Vet aquí la meva curiositat preferida del món: la doctora Marie Sklodowska-Curie es va presentar al seu casament vestida amb la indumentària de laboratori.

De fet, és una història força genial: un amic científic li va presentar en Pierre Curie. Amb una certa timidesa van reconèixer haver llegit els articles científics de l'altre i van flirtejar entre vasos de precipitats plens d'urani líquid, i abans d'un any ell li va proposar matrimoni. Però la Marie només havia anat a França per treure's el títol, o sigui que a desgrat seu el va rebutjar i va tornar a Polònia.

Quin desengany!

Però resulta que la Universitat de Cracòvia, malvada i cupido involuntària d'aquesta història, va denegar una plaça de docent a la Marie perquè era dona (molt maco això, Uni de C). Va ser una mala passada, d'acord, però va tenir l'afortunat efecte secundari d'empènyer la Marie de nou cap als braços amorosos i encara no radioactius d'en Pierre. Els dos friquis es van casar el 1895, i la Marie, que en aquell moment no guanyava gaires diners precisament, es va comprar un vestit de núvia prou còmode per poder-lo portar cada dia al laboratori.

Per descomptat, la història es torna menys genial si avan-

cem uns deu anys en el temps, quan a en Pierre el va atropellar un carruatge i va deixar la Marie i les seves dues filles soles al món. Si ens fixem en l'any 1906 concretament, trobarem la veritable moral d'aquesta història: confiar que la gent sempre serà al teu costat és una mala idea. D'una manera o altra, tothom acaba marxant. Potser rellisquen un matí plujós a la rue Dauphine i un carruatge tirat per cavalls els esclafa el cap. Potser els abdueixen uns extraterrestres i s'esfumen en la immensitat de l'espai. O potser tenen una aventura amb la teva millor amiga sis mesos abans del teu casament, cosa que t'obliga a cancel·lar la cerimònia i a perdre els calés de la paga i senyal.

En fi, les possibilitats són infinites.

Per tant, es podria dir que la Uni de C és només una malvada insignificant. Aviam, no m'interpretis malament, ara: m'encanta imaginar-me la doctora Curie tornant a Cracòvia a l'estil de *Pretty Woman*, amb la seva roba-de-laboratori-vestit-de-casament i els seus dos premis Nobel tot cridant: «Quina espifiada que va fer. I de les grosses!». Però aquí la malvada de debò, la que va fer plorar la Marie i li va fer passar nits en blanc, va ser la pèrdua. La pena. La fugacitat intrínseca de les relacions humanes. El veritable malvat va ser l'amor: un isòtop inestable en constant descomposició nuclear espontània.

I sempre quedarà impune.

En canvi, saps què és digne de confiança? El que mai a la vida no va abandonar la doctora Curie? La seva curiositat. Els seus descobriments. Els seus assoliments.

La ciència. La ciència és la clau de volta.

I és per això que, quan la NASA em notifica —a mi! Bee Königswasser!— que m'han escollit investigadora en cap de BLINK, un dels seus projectes de neuroenginyeria més prestigiosos, se m'escapa un crit. Xisclo d'alegria en el meu mi-

núscul despatx sense finestres del campus de Bethesda de l'Institut Nacional de Salut. Xisclo per la impressionant tecnologia d'optimització del rendiment que desenvoluparé ni més ni menys que per als astronautes de la NASA, i llavors me'n recordo que les parets són de paper de fumar i que el meu veí de l'esquerra ja va presentar una queixa formal una vegada pel meu costum d'escoltar rock alternatiu femení dels noranta sense auriculars. Per tant, em tapo la boca amb el dors de la mà, hi clavo les dents i faig saltirons a la cadira tan silenciosament com puc mentre l'eufòria esclata a dintre meu.

Em sento tal com es devia sentir la doctora Curie quan li van permetre matricular-se a la Universitat de París a finals del 1891: com si per fi tingués al meu abast una infinitat de descobriments científics (preferiblement no radioactius). Sens dubte, avui és de llarg el dia més important de la meva vida, i és el tret de sortida d'un fantàstic cap de setmana de celebracions. Els aspectes més destacats són:

- Comunico la notícia a les tres companyes amb qui m'avinc més i anem juntes al bar de sempre, ens polim unes quantes rondes de còctels de llimona i mentrestant ens divertim imitant en Trevor, el nostre cap de mitjana edat lleig com un pecat, quan li va agafar per demanar-nos que ens enamoréssim d'ell. (Els investigadors tendeixen a delirar bastant, excepte en Pierre Curie, esclar. En Pierre no ho hauria fet mai, això).
- Em canvio el color dels cabells de rosa a morat. (Ho he de fer a casa, perquè els investigadors júnior no ens podem permetre anar a la perruqueria; la meva banyera acaba semblant una barreja entre una màquina de fer cotó fluix de sucre i un escorxador d'unicorns, però de totes maneres, després de l'incident amb l'os

rentador —no el vulguis pas saber, creu-me—, segur que no recuperaria el dipòsit del lloguer).

- Vaig a Victoria's Secret i em compro un conjunt ben maco de llenceria de color verd, prohibint-me a mi mateixa sentir-me culpable per aquesta despesa capritxosa (tot i que fa anys que ningú no em veu en roba interior, i si és per mi, continuarà sent així durant molts i molts anys més).
- Em descarrego el pla d'entrenament per a marató que fa tant de temps que vull començar i faig la meva primera fita. (Després torno a casa coixejant i maleint el meu excés d'ambició i canvio el pla pel de 5 km per a principiants. No em puc creure que hi hagi gent que entrena cada dia).
- Faig unes galetetes per al Finneas, el gat vell del meu veí igualment vell, que tot sovint ve de visita al meu apartament per fer un ressopó. (M'ho agraeix destrossant-me el meu parell de Converse preferides. La doctora Curie, en la seva saviesa infinita, segurament era més amant dels gossos).

En resum, que tot plegat és magnífic. Ni tan sols estic trista quan arriba el dilluns. És el mateix de sempre —experiments, reunions de laboratori i processament de dades a l'ordinador mentre em cruspeixo menjar precuinat acompanyat d'una beguda de marca blanca—, però amb la perspectiva de BLINK, fins i tot les coses de sempre semblen noves i emocionants.

Seré sincera: he estat molt preocupada. Després que em rebutgessin quatre sol·licituds de beca en menys de sis mesos, estava segura que la meva carrera s'havia estancat, o que fins i tot havia arribat a la seva fi. Cada vegada que en Trevor em cridava al seu despatx, em venien palpitations i em sua-

ven les mans, convençuda que em diria que no tenia intenció de renovar-me el contracte anual. Aquests últims dos anys, després de treure'm el doctorat, no han sigut gaire divertits, la veritat.

Però això ja és aigua passada. Un contracte amb la NASA és una gran oportunitat per a la meua carrera. Al capdavant, després d'un despietat procés de selecció, m'han escollit a mi abans que llumeneres com Josh Martin, Hank Malik i fins i tot Jan Vanderberg, aquell malparit que diu pestes de la meua investigació com si fos un esport olímpic. Esclar que he tingut contratemps, moltíssims, però després de tots aquests anys obsessionada amb el cervell, ho he aconseguit: seré la neurocientífica en cap del projecte BLINK. Dissenyaré equipament per als astronautes, un equipament que faran servir per anar a l'espai. I gràcies a això em deslliuraré de les urpes llefiscoses i sexistes d'en Trevor. Obtindré un contracte a llarg termini i el meu propi laboratori amb la meua pròpia línia d'investigació. És el punt d'inflexió en la meua vida professional, la qual, de fet, és l'única vida que m'interessa tenir.

Durant uns quants dies estic eufòrica. Estic emocionada. Eufòricament emocionada.

I llavors, el dilluns a les 16.33 hores m'arriba un correu electrònic de la NASA. Llegeixo el nom de la persona que codirigirà el projecte BLINK amb mi, i tota l'eufòria i l'emoció s'esfumen de cop.

—Te'n recordes d'en Levi Ward?

—Brnn era... eh? —A l'altra banda de la línia, la veu espessa i endormiscada de la Mareike sona esmoreïda per la mala cobertura i la llarga distància—. Bee? Ets tu? Quina hora és?

—Un quart de nou a Maryland i... —Calculo ràpidament

la diferència horària. Fa unes quantes setmanes la Reike era a Tadjikistan, però ara és... a Portugal, potser?—. Les dues de la matinada hora teva.

La Reike remuga, gruny, gemega i fa tot un reguitzell d'altres sons amb els quals estic massa familiaritzada després de compartir habitació amb ella durant les dues primeres dècades de la nostra vida. Em reclino al sofà i m'espero fins que pregunta:

—Qui s'ha mort?

—No s'ha mort ningú. Bé, segur que algú o altre sí, però no pas que nosaltres coneguem. De debò que estaves dormint? Que et trobes malament? Vols que agafi un avió i vingui? —Em preocupa de debò que la meva germana no estigui de festa, o banyant-se despullada al mar, o fent gresca en un aquellarre de bruixots als boscos de la península Ibèrica. Dormir a la nit no és gens típic d'ella.

—No. És que m'he tornat a quedar sense calés. —Bada-lla—. He començat a fer classes particulars a nois portuguesos rics durant el dia per poder-me comprar un bitllet d'avió a Noruega.

La conec prou bé per no preguntar-li «Per què Noruega?», ja que la resposta de la Reike simplement seria «Per què no?». Per tant, en comptes d'això, li dic:

—Vols que t'envii diners? —No és que vagi sobrada, sobretot després d'aquests últims dies de celebració (prematura, pel que sembla), però puc prescindir d'uns quants dòlars si vigilo. I no menjo. Durant un parell de dies.

—No pateixis, els pares d'aquests marrecs paguen bé. Ostres, Bee, un nano de dotze anys va intentar tocar-me una teta ahir.

—Que fort. I què vas fer?

—Li vaig dir que li tallaria els dits, esclar. En fi, a què dec el plaer d'haver estat tan brutalment desvetllada?

—Em sap greu.

—No te'n sap gens.

Somric.

—No, és veritat. —Aviam, quina gràcia té compartir l'ADN al cent per cent amb una altra persona si no la pots despertar per a una emergència?—. Te'n recordes del projecte d'investigació que et vaig dir? El BLINK?

—El que dirigiràs? Per a la NASA? Aquell en què faràs servir el teu fantàstic cervell científic per dissenyar uns fantàstics cascos que facilitaran la feina dels fantàstics astronautes a l'espai?

—Sí. Més o menys. Però resulta que no el dirigiré sola, sinó que el codirigiré. Els fons provenen de l'INS i de la NASA. Es veu que les dues institucions es van discutir per veure quina es feia càrrec del projecte, i al final van decidir posar-hi dues persones. —De cua d'ull veig un llambreg taronja: és el Finneas, que es passeja per l'ampit de la finestra de la cuina. El deixo entrar i li grato una mica el cap. Ell mio-la i em llepa la mà—. Te'n recordes d'en Levi Ward?

—És algun tio amb qui he sortit que intenta posar-se en contacte amb mi perquè té gonorrea?

—Eh? No. És un noi que vaig conèixer quan feia el postgrau. —Obro l'armari on guardo el Whiskas—. Estava fent un doctorat en enginyeria al meu laboratori, i quan jo hi vaig arribar ell ja feia el cinquè any...

—El Wardcretí?

—Exacte!

—Ja me'n recordo. Era aquell que estava... tan bo? Alt i cepat?

Em primeixo un somriure mentre omplo el bol de menjar del Finneas.

—No sé què pensar del fet que l'única cosa que recordes del meu arxienemic de postgrau és que fa més de metre no-

ranta. —Les germanes de la doctora Marie Curie, la reconeguda metgessa Bronislaw Dluska i l'activista pedagògica Helena Szalayowa no ho haurien fet mai, això. Excepte que fossin unes mosses fogoses com la Reike, que llavors haurien reaccionat igual que ella.

—I ben cepat. Hauries d'estar orgullosa de la meua memòria d'elefant.

—I n'estic molt. En fi, que m'han dit amb qui codirigiré el projecte de la NASA, i...

—No pot ser. —La Reike es deu haver incorporat. De sobte, la seva veu és supernítida—. No pot ser.

—Sí que pot ser. —Sento la rialleta maliciosa i divertida de la meua germana mentre llenço la bossa buida—. Escolta, almenys podries fer veure que no et fa tanta gràcia, tot això.

—Oi tant que podria. Però, ho faré?

—És evident que no.

—Has plorat quan t'ho han dit?

—No.

—T'has clavat un cop de cap contra la taula?

—No.

—No m'enganyis. Tens un nyanyo al front?

—Potser un de petit.

—Oh, Bee. Gràcies per despertar-me i compartir amb mi aquesta magnífica notícia. No va ser el Wardcretí el que et va dir que eres com un lloro?

No ho va dir mai, això, o almenys no amb aquestes paraules, però faig una riallada tan escandalosa que el Finneas em mira espantat.

—No em puc creure que te'n recordis d'això.

—Ei, és que em va fer empenyar, perquè estàs molt bona.

—Només ho dius perquè soc idèntica a tu.

—Què dius, ara? No me n'havia adonat.

De totes maneres, no és del tot veritat. Sí, la Reike i jo som totes dues baixes i primes. Tenim els mateixos trets simètrics i els ulls blaus, i els mateixos cabells foscos i llisos. Però ja fa temps que vam superar la nostra fase de *Tu a Londres i jo a Califòrnia*, i als vint-i-vuit anys, a ningú no li costaria gaire distingir-nos. Sobretot després d'una dècada tenyint-me els cabells de diferents tons pastel, a més de la meva afició als pírcings i a algun petit tatuatge. La Reike, amb la seva passió per viatjar i les seves inclinacions artístiques, és la veritable aventurera de la família, però mai no s'ha molestat a expressar aquest esperit aventurer a través del seu aspecte. Aquí és on jo, la científica suposadament avorrida, entro en acció i agafo el relleu.

—Però així què, va ser ell? El que em va insultar de manera indirecta?

—Sip. En Levi Ward. En persona.

Poso aigua al bol per al Finneas. La cosa no va anar ben bé així. En Levi no em va insultar mai explícitament. Però implícitament...

Vaig fer la meva primera conferència acadèmica durant el segon semestre de postgrau, i m'ho vaig prendre molt seriósament. Em vaig aprendre de memòria tot el discurs, vaig refer el PowerPoint sis vegades, i fins i tot em vaig trencar el cap per escollir el conjunt perfecte. Vaig acabar vestint-me més bé que de normal, i l'Annie, la meva millor amiga d'aquella època, va tenir la benintencionada però desafortunada idea de persuadir en Levi perquè em fes un compliment.

—No trobes que la Bee està molt guapa, avui?

Suposo que va ser l'únic tema de conversa que se li va acudir. Al capdavant, l'Annie no parava de dir que aquell noi tenia una bellesa misteriosa, amb els cabells foscos, les espatlles amples i aquella cara atractiva i inusual; i com li agradaria

que deixés de ser tan reservat i que li demanés per sortir. Però a en Levi va semblar que no li interessava la conversa. Em va observar intensament, amb aquells ulls verds tan penetrants. Em va mirar de cap a peus durant uns instants. I llavors va dir...

Res. Absolutament res.

Es va limitar a fer el que en Tim, el meu exnòvio, més tard va definir com una «expressió d'horror», i va sortir del laboratori amb un lleu assentiment i cap mena d'elogi —ni tan sols un de fals o per quedar bé—. Després d'allò, la facultat —un immens espai de tafaneries— va fer la seva feina, i l'anècdota va cobrar vida pròpia. Els estudiants deien que havia vomitat sobre el meu vestit, que m'havia suplicat de genolls que em posés una bossa de paper al cap, que havia quedat tan horroritzat que havia intentat rentar-se el cervell bevent lleixiu, i com a conseqüència havia patit danys neurològics irreparables. Sempre intento treure ferro a les coses, i formar part d'una mena de brometa general era prou divertit, però els rumors van arribar a ser tan bèsties que al final vaig començar a preguntar-me si realment era repugnant.

Tot i així, no en vaig donar mai la culpa a en Levi. No em vaig ofendre amb ell pel fet de negar-se a fer veure que em trobava atractiva. O..., bé, que no em trobava repulsiva. En el fons, sempre l'havia considerat un home dret i fet. Diferent dels nois que m'envoltaven. Serios, disciplinat i una mica taciturn. Intens i intel·ligent. Un alfa, sigui el que sigui el que això vulgui dir. Una noia amb un pírcing al septe nasal i un degradat blau als cabells no encaixava amb el seu ideal de dona guapa, i no passava res.

Pel que sí que estic ressentida amb en Levi és pels seus altres comportaments durant l'any que vam coincidir. Com, per exemple, el fet que no es va molestar mai a mirar-me als ulls mentre li parlava, o que sempre busqués alguna excusa

per no venir al grup de discussió quan em tocava exposar un tema a mi. Em reservo el dret d'estar enfadada per la manera com s'escapolia d'una conversa de grup en el moment que jo m'hi afegia, per considerar-me tan insignificant que ni tan sols es dignava a saludar-me quan entrava al laboratori, per la manera com l'enxampava mirant-me amb una expressió penetrant i desdenyosa, com si jo fos una mena d'abominació sobrenatural. Em reservo el dret de sentir-me dolguda perquè, quan en Tim i jo ens vam prometre, en Levi el va agafar per banda i li va dir que podia trobar algú molt millor que jo. Aviam, qui la fa una cosa així?

I, sobretot, em reservo el dret de detestar-lo per haver deixat ben clar que creia que jo era una científica mediocre. Tota la resta la podria haver passat per alt, però la falta de respecte per la meva feina... Això sempre em farà tenir la destal a punt.

És a dir, fins al dia que l'hi estampi a l'entrecoix.

En Levi es va convertir en el meu arxienemic oficial un dimarts d'abril, al despatx de la meva tutora de tesi. La Samantha Lee era —i encara l'és— una primera espasa en el camp de la neuroimatgeria. Si hi ha una manera d'estudiar el cervell d'un ésser humà viu sense haver-li d'obrir el crani, o bé se li ha acudit a la Sam o bé n'és una experta. Les seves línies d'investigació són brillants, disposa de bon finançament i són interdisciplinàries, i és per això que ha orientat doctorands de diferents camps: neurocientífics cognitius com jo, interessats a estudiar les bases neuronals del comportament, però també informàtics, biòlegs, psicòlegs. Enginyers.

Fins i tot enmig del caos que regnava al laboratori de la Sam, en Levi sobresortia. Tenia una habilitat per resoldre problemes que a la Sam li encantava: era capaç d'eleva la neuroimatgeria a un art. Durant el seu primer any, va desco-

brir una manera de construir un equip portàtil d'espectroscòpia infraroja, cosa que havia portat de corcoll els investigadors postdoctorals durant una dècada. El tercer any, ja havia revolucionat els processos d'anàlisi de dades del laboratori. El quart, va aconseguir publicar un article a la revista *Science*. I el cinquè, quan jo em vaig unir al laboratori, la Sam ens va convocar a tots dos al seu despatx.

—Us he fet venir per parlar-vos d'un projecte increïble que fa temps que vull posar en marxa —va dir amb el seu entusiasme habitual—. Si aconseguim que funcioni, canviarà radicalment el panorama del sector. I per això necessito que la meva millor neurocientífica i el meu millor enginyer hi col·laborin.

Era una tarda fresca de principis de primavera. Me'n recordo perfectament, perquè aquell matí havia sigut inoblidable: en Tim s'havia agenollat al mig del laboratori i m'havia proposat matrimoni. Una situació una mica teatral, no ben bé del meu estil, però no m'havia pas queixat, sobretot perquè significava que algú volia estar al meu costat per sempre més. Per tant, el vaig mirar als ulls, em vaig aguantar les llàgrimes i li vaig dir que sí.

Poques hores més tard, vaig notar que l'anell de compromís se'm clavava dolorosament dins el puny tancat.

—Jo no tinc temps per a una col·laboració, Sam —va dir en Levi. S'havia col·locat ben lluny de mi, i tot i així, la seva presència aconseguia omplir el petit despatx i convertir-se en el centre de gravetat. No es va molestar a mirar-me. De fet, no em mirava mai.

La Sam va arrufar el front.

—L'altre dia bé que em vas dir que t'interessava.

—Em devia expressar malament. —La seva cara era inescrutable. Inflexible—. Em sap greu, Sam, però estic massa enfeinat.

Em vaig aclarir la gola i vaig fer un parell de passos cap a ell.

—Ja sé que només soc una estudiant de primer any —vaig començar, per mirar de tranquil·litzar-lo—, però puc complir la meva part, t'ho prometo. I...

—No es tracta d'això —va replicar ell. Els seus ulls es van trobar fugaçment amb els meus, verds i negres i freds com el gel, i per un instant va semblar que hi quedava atrapat, com si no pogués apartar la mirada. El cor em va fer un salt—. Tal com deia, ara mateix no tinc temps per embrancar-me en nous projectes.

No recordo per què vaig sortir sola del despatx, ni per què vaig decidir esperar-me a fora al passadís. Em vaig convèncer a mi mateixa que no passava res. Que realment en Levi estava molt enfeinat. Com tothom. De fet, el món acadèmic era una colla de gent atrafegada que corria amunt i avall sense parar. Jo mateixa estava colgada de feina, perquè la Sam tenia raó: era una de les millors neurocientífiques del laboratori. Tenia un munt de coses en marxa.

Però llavors vaig sentir que la Sam li preguntava, amoïnada:

—Per què has canviat d'opinió? Si vas dir que el projecte seria un èxit.

—Ja ho sé. Però no puc. Ho sento.

—No pots què?

—Treballar amb la Bee.

La Sam li'n va demanar el motiu, però no em vaig quedar per escoltar la resposta. Per dur a terme qualsevol mena de formació de postgrau cal una petita dosi de masoquisme, però no pensava quedar-me allà mentre algú em criticava davant de la meva tutora. Me'n vaig anar enfurismada, i la setmana següent, quan vaig sentir que l'Annie comentava tota satisfeta que en Levi havia acceptat ajudar-la amb el seu

projecte de tesi, jo ja feia dies que havia deixat d'enganyar-me a mi mateixa.

En Levi Ward, Sa Wardestat, el doctor Wardcretí, em menyspreava.

A mi.

Específicament a mi.

Sí, era un tros d'home taciturn, esquerp i melancòlic. Era discret i introvertit. Tenia un caràcter reservat i distant. No podia pas obligar-lo a caure-li bé, i tampoc tenia intenció de fer-ho. Ara bé, si era amable, educat i fins i tot simpàtic amb l'altra gent, també podria haver fet un esforç per ser-ho amb mi. Però no, era evident que en Levi Ward em detestava, i davant de tant d'odi...

Bé, no vaig tenir cap altre remei que odiar-lo també.

—Ets aquí? —pregunta la Reike.

—Sí —mussito—, estava rumiant això d'en Levi.

—Així, treballa per a la NASA? Creus que hi ha cap esperança que l'enviïn a Mart per recuperar el *Curiosity*?

—Per desgràcia, no pas abans que acabem la col·laboració en aquest projecte. —Els últims anys, mentre la meua carrera s'esforçava per buscar aire com un hipopòtam amb apnea, la d'en Levi havia prosperat de manera repugnant. Havia publicat estudis interessants, havia obtingut una important subvenció del Departament de Defensa i, segons un correu electrònic que la Sam havia enviat a tothom, fins i tot havia entrat a la llista de l'edició científica de *Forbes* de les deu promeses del món de menys de quaranta anys. L'únic motiu pel qual he sigut capaç de suportar els seus èxits sense suïcidar-me és perquè el seu camp d'investigació s'ha mantingut ben lluny de la neuroimatgeria. Això ens ha convertit en no-gaire-rivals, i a mi m'ha permès... no pensar mai en ell. Una tàctica excel·lent, que ha funcionat la mar de bé... fins avui.

De debò, quina merda de dia.

—La veritat és que ho trobo bastant còmic, però faré un esforç per fer de bona germana i compadir-me de tu. Aviam, en una escala d'u fins a posar-te a esbufegar dins d'una bossa de paper, on situaries la teva preocupació per haver de treballar amb ell?

Aboco l'aigua que ha sobrat del Finneas en un test de margarides.

—Crec que haver de treballar amb algú que considera que soc una científica merdosa justifica almenys dues inhalades ben fortes.

—Ets increïble. Ets la millor científica.

—Oh, gràcies. —Decideixo creure que el fet que la Reike inclogui l'astrologia i la gemmoteràpia dins la categoria de «ciència» no desmereix gaire el compliment—. Serà horrible. Un suplici. Si continua sent tal com era, em sembla que... Reike, estàs pixant?

Una pausa, seguida del soroll d'aigua corrent.

—Pot ser. Noia, ets tu qui m'ha despertat a mi i a la meva bufeta. Va, continua.

Somric i brando el cap.

—Si continua sent tan estúpid com a Pittsburgh, serà espantós treballar amb ell. I, a més, estaré en el seu territori.

—Esclar, perquè t'hauràs de traslladar a Houston.

—Durant tres mesos. La meva ajudant d'investigació i jo marxem la setmana que ve.

—Quina enveja que em fas. Jo m'hauré d'estar aquí, a Portugal, fins ves a saber quant, aguantant aquests imitadors de Joffrey Baratheon que es neguen a aprendre què és el subjuntiu. M'estic consumint, Bee.

Mai no deixarà de sorprendre'm la diferència de les nostres reaccions quan, de petites, a la Reike i a mi ens enviaven amunt i avall com dues pilotes de goma, tant abans com des-

prés de la mort dels nostres pares. Ens passaven d'una casa a una altra de la nostra extensa família, vam viure en una dotzena de països, i tot i així, l'únic que vol la Reike és... viure encara a més països. Viatjar, veure llocs nous, viure experiències noves. És com si tingués les ganes de canviar d'aïres programades al cervell. Va fer les maletes quan vam acabar l'institut i ha recorregut els continents durant els últims deu anys, queixant-se d'estar avorrida al cap d'unes quantes setmanes de ser al mateix lloc.

Jo soc ben al contrari. Vull establir-me. Seguretat. Estabilitat. Em pensava que ho havia trobat amb en Tim, però tal com he dit abans, això de confiar en els altres és arriscat. L'estabilitat i l'amor són clarament incompatibles, o sigui que he decidit centrar-me en la meua carrera. Vull una feina fixa com a científica de l'INS, i el projecte BLINK és el trampolí perfecte.

—Saps què se m'acaba d'acudir?

—Que t'has descuidat d'estirar la cadena?

—No la puc pas estirar a la nit, les canonades europees són molt escandaloses. Si ho faig, el veí em deixa notes passives-agressives. Però escolta'm: fa tres anys, quan vaig passar l'estiu collint síndries a Austràlia, vaig conèixer aquell paio de Houston. Era un tip de riure. I maco, també. Segur que puc trobar el seu correu electrònic i demanar-li si està solter...

—Nop.

—Tenia uns ulls preciosos i es podia tocar la punta del nas amb la llengua... Aviam, això només pot fer-ho un deu per cent de la població, més o menys.

En prenc nota mentalment per comprovar si és veritat.

—Vaig allà a treballar, no a enrotllar-me amb el noi de la llengua-al-nas.

—Pots fer les dues coses.

—No surto amb ningú.

—Per què?

—Ja saps per què.

—No, la veritat és que no. —La Reike adopta el seu to d'obstinació habitual—. Escolta, ja sé que l'última vegada que vas sortir amb un tio...

—Estava promesa.

—És igual. Potser la cosa no rutllava prou bé entre vosaltres —alço la cella quan sento l'eufemisme més eufemístic que he sentit mai—, i ara vols anar amb compte i preservar els teus límits emocionals, però això no vol dir que no puguis sortir amb ningú. No pots ficar tots els teus ous al cistell de la ciència. Hi ha altres cistells, i millors que aquest. Per exemple, el cistell del sexe, el de les morrejades, i el de deixar que un tio et convidi a un sopar vegà caríssim, i a més... —El Finneas tria aquest precís moment per miolar. Beneït sigui el seu do felí de l'oportunitat—. Bee! Que al final t'has decidit a adoptar el gatet que em vas dir?

—És el del veí. —M'inclino per acariciar-lo, un gest silencios d'agraïment per haver distret la meva germana a mig sermó.

—Si no vols sortir amb el tio de la llengua-al-nas, almenys adopta un gatet. Si fins i tot tens pensat aquell nom tan estúpid!

—Miaurie Curie és un nom fantàstic. Però no.

—És el teu somni des de petita! Te'n recordes quan vivíem a Àustria? Jugàvem a Harry Potter i el teu Patronus sempre era un gatet!

—Sí, i el teu un peix globus. —Somric. Vam llegir juntes els llibres en alemany poques setmanes abans de traslladar-nos al Regne Unit, a casa de la nostra cosina per part de mare, a la qual no li va fer gens de gràcia que ocupéssim la seva minúscula habitació de convidats. Ostres, com odio els

trasllats. Em fa molta pena marxar del meu objectivament-tronat-però-entranyable apartament de Bethesda—. De totes maneres, en Harry Potter ja ha quedat corromput per sempre, i no penso adoptar un gat.

—Per què no?

—Perquè, segons les dades estadístiques més recents, tindrà una esperança de vida d'entre tretze i disset anys, i quan es mori se'm trencarà el cor.

—Ai, nena, mira que ets bleada.

—Em conformaré cuidant els gats de l'altra gent i no havent de saber mai quan es moren.

Sento un cop sord, probablement és la Reike que s'ha deixat caure de nou al llit.

—Saps quina és la teva malaltia? Es diu...

—No és cap malaltia, ja n'hem par...

—...vinclé evasiu. Ets patològicament independent i no deixes que l'altra gent se t'acosti per por que t'acabin deixant. T'has erigit una barrera al voltant, una *Bee-rrera*, i et fa por qualsevol cosa que s'assembli a un vinclé emocional...

—La veu de la Reike s'apaga i es converteix en un badall sorollós, i m'envaeix una onada d'afecte per ella. Malgrat que el seu passat preferit és introduir els meus trets de personalitat en un web de salut i benestar i diagnosticar-me un munt de trastorns imaginaris.

—Ves a dormir, Reike. Ja parlarem.

—Sí, d'acord. —Un altre badall—. Però tinc raó, Bee. I tu estàs equivocada.

—Sí, esclar. Bona nit, bonica.

Penjo i m'estic una estona més acariciant el Finneas. Quan s'esquitlla cap a la fresca de la nit de principis de primavera, començo a fer la maleta. Mentre plego els texans ajustats i els tops de colors, trobo una peça de roba que feia temps que no veia: un vestit de cotó blau estampat amb

punts grocs, el mateix blau que el vestit de núvia de la doctora Curie. És de la collecció de primavera de Target, comprat fa uns cinc milions d'anys. Em va costar dotze dòlars, més o menys. És el vestit que duia quan en Levi va decidir que no era res més que un galindó amb cames, la més repugnant de totes les criatures existents.

Arronso les espatlles i el fico a la maleta.